

Spáchal-li pachatel více trestných činů a byl jen pro některé odsouzen, možno zahájit trestní řízení pro ostatní trestné činy bez řízení o obnovu, leč by tylo trestné činy a ony, pro něž byl již odsouzen, byly podle záměru a úmyslu pachatelova jen částmi jednoho zamýšleného činu a provedením jednoho a téhož zločinného rozhodnutí.

Nejvyšší soud zavrhl zmateční stížnost obžalovaného Y. do rozsudku krajského soudu v Z., jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 181 tr. z. z těchto důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 b), správně 9 a) §u 281 trest. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že odsouzení obžalovaného je právně mylným. Neboť čin, záležející v zadržení a přivlastnění si peněžité částky 2.000 Kč, která byla obžalovanému jako přespolečnému listonošovi v roce 1921 svěřena poštovním úřadem v Z., jest prý článkem řetězu podobných trestných činů, spáchaných v letech 1919 až 1923, pro které byl obžalovaný rozsudkem krajského soudu v Z. ze dne 28. května 1924 právoplatně odsouzen. Nově na jevo vyšlý skutek není prý činem samostatným, nýbrž jen jednotlivým počinem téže trestné činnosti, jež jest právnicky jediným nedílným celkem, pro kterou byl obžalovaný již citovaným rozsudkem právoplatně odsouzen. Opětovně trestní stíhání obžalovaného bylo by prý přípustno jen za předpokladů §§u 356 a 355 tr. ř., což v daném případě se nestalo a nebylo také pro ně zákonného podkladu.

Stížnost je na omylu. Má na mysli, že na celou trestnou činnost obžalovaného dlužno pohlížeti jako na činnost jednotnou, kterou nelze rozčleňovati v jednotlivé zásahy trestné a posuzovati tyto samostatně a již naopak hodnotiti sluší jako jeden zločinný celek. Stížnost jest tudíž názoru, že při jednotlivých počinech šlo jen o pokračování v trestní činnosti. Takováto forma trestní činnosti přichází dle platných zásad práva trestního v úvahu, když pachatel se provinil celou řadou trestných činů, z nichž je třeba každý jednotlivý zločinným, které však dle jeho záměru a úmyslu jsou jen částmi jednoho zamýšleného činu celkového a provedením jednoho a téhož zločinného rozhodnutí. V takových případech jest arci jednotlivý čin dle svého určení pouze jedním článkem v celém řetězu dílčích aktů; řetěz ten je pak uzavřen teprve spácháním posledního dílčího činu. Teprve tím zakončuje se celková činnost trestná a stává se zločinem jednotným. Z toho plyne, že rozhodným kritériem je zde jednotnost rozhodnutí a vůle a že jen tato jednotnost dodává

více trestným úkonům ráz nedílného celku. Za tohoto předpokladu, ani stěží lze předpokládat, že by všechny činy obžalov. vytryskly a vzešly z téhož rozhodnutí a z téhož zlého úmyslu. Naopak rozsudek nyní napadený stojí po skutkové stránce výslovně na stanovisku, že obžalovaný jednal v případě, o němž jde, ze samostatného, jen ku spáchání dotyčného činu směřujícího zlého úmyslu a že tento zvláštní zlý úmysl byl jeho spácháním úplně vyčerpán a definitivně zrealisován. Z tohoto zjištění skutkového musí stížnost uplatňující hmotněprávní důvod zmatečnosti vycházeti, pak však nemůže býti řeči o nesprávném posouzení věci.

Leč zjištění nalézacího soudu ani v prvním rozsudku ani v rozsudku nyní v odpor braném neposkytují nejmenší opory pro předpoklad, že by všechny činy obžalov. vytryskly a vzešly z téhož rozhodnutí a z téhož zlého úmyslu. Naopak rozsudek nyní napadený stojí po skutkové stránce výslovně na stanovisku, že obžalovaný jednal v případě, o němž jde, ze samostatného, jen ku spáchání dotyčného činu směřujícího zlého úmyslu a že tento zvláštní zlý úmysl byl jeho spácháním úplně vyčerpán a definitivně zrealisován. Z tohoto zjištění skutkového musí stížnost uplatňující hmotněprávní důvod zmatečnosti vycházeti, pak však nemůže býti řeči o nesprávném posouzení věci.

Na správnosti tohoto názoru nemůže ničeho měniti poukaz na zásadu vyslovenou v Šu 173 tr. z., již použití dlužno i při ostatních deliktech majetkových a dle níž při deliktech tohoto rázu ohledně sčítání obnosů vzešlých z více opětovných útoků stanoven byl zvláštní předpis za účelem zjištění celkové škody, na níž závisí zločinnost nebo určitá vyšší sazba trestní. Neboť v takových případech jde zpravidla o opakování a jen následkem zvláštního předpisu zákonného má se o jednotlivých činech při zkoumání otázky, zda jde o zločin a které trestní sazby dlužno použít, za to, jako by byly pokračováním jedné a téže trestné činnosti. Samozřejmě je arci, že i při majetkových deliktech je možno pokračování a nikoli opakování, jestliže celkový čin vytryskl z jednoho a téhož rozhodnutí vůle. Bylo však již uvedeno, že skutková zjištění jak prvního tak i druhého rozsudku nenasvědčují takovému předpokladu. Nebylo-li však zde takového jednotného rozhodnutí a zlého úmyslu, pak šlo ovšem jen o opakování trestných činů a mohl proto nalézací soud, vynášející první rozsudek, použít ustanovení Šu 173 tr. z. jen ohledně těch jednotlivých trestných skutků, které mu byly předloženy k odsouzení. Trestní skutek, o který se nyní jedná, nebyl dosud dán v obžalobu, vyšel naopak nově na jevo a mohl býti proto učiněn předmětem zvláštního jednání a rozhodnutí a jen při výměře trestu bylo přihlížeti k ustanovení Šu 265 tr. ř., jak se také stalo. Z toho vychází, že je nesprávným náhled stížnosti, jakoby trestní stíhání pro skutek, o němž jde, bylo přípustno jen za předpokladů §§ů 356 a 355 tr. ř., ježto neběží

o skutek, pro který byl obžalovaný již odsouzen, nýbrž o skutek jiný.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. září čj. Zm. I 365/25-4.)

Skutečnost, že proti rozsudku bylo vedle úspěšné zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaného podáno i odvolání žalobcem, nedává první stolici úplnou volnost ve výměře trestu, ale zúžuje zákaz reformace in peius tak, že právo první stolice uložit obžalovanému vyšší trest, závisí na tom, zda a jak dalece je odvolání věcně odůvodněno.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného A. S. do rozsudku porotního soudu v X., jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zabití podle §u 140 tr. z. a odsouzen do těžkého žaláře v trvání dvou let, napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a obžalovaného odsoudil podle §u 142 tr. z. za použití §u 338 tr. ř. ku trestu těžkého žaláře v trvání 13 měsíců, zostřeného a doplněného jedním postem čtvrtletně a 19. dubna tmavou komorou.

Důvod y: Rozsudkem krajského soudu jako soudu porotního v X. ze dne 21. října 1924 byl stěžovatel uznán za vinná zločinem zabití podle §u 140 tr. z. a odsouzen podle §u 142 tr. z. za použití §u 338 tr. ř. k trestu těžkého žaláře v době 13 měsíců, zostřeného a doplněného postem čtvrtletně a tmavou komorou 19. dubna. Ke zmateční stížnosti stěžovatelově byl rozsudek nálezem nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1924 č. j. Zm I 802/24-1, zrušen a odvolání, jež podal veřejný žalobce do výroku o výši trestu, odkázáno na toto rozhodnutí. Po novém projednání věci uznal krajský soud co soud porotní v X. rozsudkem ze dne 29. dubna 1925 stěžovatele znovu vinným zločinem zabití a uložil mu trest těžkého žaláře v trvání dvou let, zostřený a doplněný postem čtvrtletně s tvrdým lůžkem každého 19. dubna. Do tohoto rozsudku podal obžalovaný znova zmateční stížnost, jež se dovolává důvodu zmatečnosti podle čis. 12 §u 344 tr. ř. a namítá, že byl výrokem o výši trestu porušen předpis třetího odstavce §u 293/290 tr. ř.

Stížnost namítá předem, že odvolání státního zastupitelství do prvního rozsudku, jest bez vlivu na zákaz opravy trestu v neprospěch obžalovaného; odvolání nepropůjčilo prý první stolici právo, aby vykročilo z trestu původního, nýbrž zjednálo toliko